

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 23. mája 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Azylová politika – Doplnková ochrana – Smernica 2011/95/EÚ – Článok 19 – Zrušenie doplnkovej ochrany – Pochybenie správneho orgánu týkajúceho sa skutkových okolností“

Vo veci C-720/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko) zo 14. decembra 2017 a doručený Súdnemu dvoru 28. decembra 2017, ktorý súvisí s konaním:

Mohammed Bilali

proti

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan, sudcovia C. Lycourgos (spravodajca), E. Juhász, M. Ilešič a I. Jarukaitis,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- M. Bilali, v zastúpení: N. Lorenz, Rechtsanwältin,
- rakúska vláda, v zastúpení: G. Hesse, splnomocnený zástupca,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér, G. Koós a G. Tornyai, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: M. H. S. Gijzen a M. K. Bulterman, splnomocnené zástupkyne,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: R. Fadoju, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci D. Blundell, barrister,

* Jazyk konania: nemčina.

– Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande a S. Grünheid, splnomocnené zástupkyne,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 24. januára 2019,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 19 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Mohammedom Bilalim a Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Spolkový úrad pre cudzineckú agendu a azyl, Rakúsko), ktorý sa týka zrušenia doplnkovej ochrany priznanej pánovi Bilalimu.

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 3 Dohovor o právnom postavení utečencov, podpísaný v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 189, s. 137, č. 2545 (1954)], nadobudol platnosť 22. apríla 1954. Bol doplnený Protokolom týkajúcim sa právneho postavenia utečencov, ktorý bol podpísaný v New Yorku 31. januára 1967 a vstúpil do platnosti 4. októbra 1967 (ďalej len „Ženevský dohovor“).
- 4 Článok 1 tohto dohovoru najprv vo svojej časti A predovšetkým definuje pojem „utečenec“ a následne vo svojej časti C stanovuje:

„Tento dohovor stráca platnosť pre ktorúkoľvek osobu, na ktorú sa vzťahujú podmienky uvedené v časti A, ak:

1. dobrovoľne znova požiadala o ochranu štát, ktorého štátne občianstvo má, alebo
2. po tom, čo stratila štátne občianstvo, znova ho dobrovoľne nadobudla, alebo
3. nadobudla nové štátne občianstvo a nachádza sa pod ochranou štátu, ktorého nové štátne občianstvo má, alebo
4. dobrovoľne sa znova usadila v štáte, ktorý opustila alebo do ktorého sa nevrátila z obavy pred prenasledovaním, alebo
5. nemôže ďalej odmietať ochranu štátu, ktorého štátne občianstvo má, pretože zanikli okolnosti, pre ktoré sa jej priznalo postavenie utečenca.

Tento odsek sa netýka utečenca, na ktorého sa vzťahuje ustanovenie časti A ods. 1 tohto článku a ktorý je schopný uviesť na odmietnutie ochrany štátu, ktorého štátne občianstvo má, závažné dôvody založené na predchádzajúcom prenasledovaní,

6. ako osoba bez štátneho občianstva je schopná vrátiť sa do štátu svojho predchádzajúceho pobytu, pretože zanikli okolnosti, pre ktoré sa jej priznalo postavenie utečenca.

Tento odsek sa netýka utečenca, na ktorého sa vzťahuje ustanovenie časti A ods. 1 tohto článku a ktorý je schopný uviesť na odmietnutie návratu do štátu svojho predchádzajúceho pobytu závažné dôvody založené na predchádzajúcom prenasledovaní.“

Právo Únie

Smernica 2011/95

5 Odôvodnenia 3, 8, 9, 12 a 39 smernice 2011/95 stanovujú:

„(3) Európska Rada na svojom osobitnom zasadnutí v Tampere dňa 15. a 16. októbra 1999 súhlasila s postupom na vytvorenie spoločného európskeho azylového systému na základe plného a komplexného uplatňovania Ženevského dohovoru z 28. júla 1951 o právnom postavení utečencov (ďalej len ‚Ženevský dohovor‘), ako bol doplnený Protokolom z New Yorku z 31. januára 1967 (ďalej len ‚protokol‘), potvrdzujúc tak zásadu zákazu vyhostenia alebo vrátenia a zaisťujúc, aby nikto nebol opätovne vystavený prenasledovaniu.

...

(8) Európska rada v Európskom pakte o prisťahovalectve a azyle, ktorý bol prijatý 15. a 16. októbra 2008, poukázala na skutočnosť, že medzi členskými štátmi pretrvávajú výrazné rozdiely v poskytovaní ochrany, a vyzvala na prijatie nových iniciatív vrátane návrhu na vytvorenie jednotného azylového konania so spoločnými zárukami s cieľom zaviesť budovanie spoločného európskeho azylového systému stanoveného v Haagskom programe, a poskytnúť tak vyššiu úroveň ochrany.

(9) V Štokholmskom programe Európska rada zopakovala svoj záväzok vytvoriť najneskôr do roku 2012 spoločný priestor ochrany a solidarity založený na spoločnom konaní o azyle a jednotnom postavení pre osoby pod medzinárodnou ochranou v súlade s článkom 78 [ZFEÚ].

...

(12) Hlavným cieľom tejto smernice je na jednej strane zaistiť, aby členské štáty uplatňovali spoločné kritériá pre identifikáciu osôb, ktoré skutočne potrebujú medzinárodnú ochranu, a na druhej strane zaistiť, aby bola k dispozícii minimálna úroveň výhod pre tieto osoby vo všetkých členských štátoch.

...

(39) Pri reagovaní na výzvu štokholmského programu týkajúcu sa zavedenia jednotného postavenia utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a s výnimkou odchylok, ktoré sú nevyhnutné a objektívne odôvodnené, by sa mali osobám s postavením doplnkovej ochrany poskytnúť rovnaké práva a výhody, aké majú utečenci podľa tejto smernice, a mali by byť viazané na rovnaké podmienky oprávnenosti.“

6 Článok 2 tejto smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice platia tieto vymedzenia pojmov:

a) ‚medzinárodná ochrana‘ znamená postavenie utečenca a doplnkovú ochranu, ako sú vymedzené v písmenách e) a g);

...

- f) „osoba oprávnená na doplnkovú ochranu“ je štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva, ktorá nie je oprávnená ako utečenec, ale vzhľadom ku ktorej boli preukázané podstatné dôvody domnievať sa, že dotknutá osoba by v prípade, keď by bola vrátená do svojej krajiny pôvodu alebo v prípade osoby bez štátneho občianstva do krajiny svojho doterajšieho pobytu, čelila reálnemu riziku utrpenia vážneho bezprávia, ako je definované v článku 15, a na ktorú sa neuplatňuje článok 17 ods. 1 a 2 a ktorá nemôže prijať alebo v dôsledku takéhoto rizika odmieta ochranu tejto krajiny;
- g) „doplnková ochrana“ znamená uznanie štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva členským štátom za osobu oprávnenú na doplnkovú ochranu;
- h) „žiadosť o medzinárodnú ochranu“ znamená požiadavku predloženú štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátneho občianstva o ochranu od členského štátu, o ktorých sa predpokladá, že požadujú postavenie utečenca alebo doplnkovú ochranu, a ktorí výslovne nepožadujú iný druh ochrany mimo rozsahu tejto smernice, o ktorú možno požiadať osobitne;

...“

- 7 Podľa znenia článku 3 uvedenej smernice:

„Členské štáty môžu zaviesť alebo zachovávať výhodnejšie normy pre určovanie, kto je oprávnený ako utečenec alebo ako osoba oprávnená na doplnkovú ochranu, a pre určenie obsahu medzinárodnej ochrany, pokiaľ sú tieto normy zlučiteľné s touto smernicou.“

- 8 Článok 14 tejto istej smernice s názvom „Zrušenie, ukončenie alebo odmietnutie obnovenia postavenia utečenca“ stanovuje:

„1. Pokiaľ ide o žiadosti o medzinárodnú ochranu podané po nadobudnutí účinnosti smernice [Rady] 2004/83/ES [z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany (Ú. v. ES L 304, 2004, s. 12; Mim. vyd. 19/007, s. 96)], členské štáty zrušia, ukončia alebo odmietnu obnoviť postavenie utečenca štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva priznané vládny, správny, súdny alebo kvázi súdny orgánom, ak táto osoba prestáva byť utečencom v súlade s článkom 11.

2. Bez toho, aby bola dotknutá povinnosť utečenca v súlade s článkom 4 ods. 1 odhaliť všetky významné skutočnosti a poskytnúť všetku príslušnú dokumentáciu, ktorú má k dispozícii, členský štát, ktorý priznal postavenie utečenca, preukáže na individuálnom základe, že dotknutá osoba prestala byť utečencom alebo nikdy ním nebola v súlade s odsekom 1 tohto článku.

3. Členské štáty zrušia, ukončia alebo odmietnu obnoviť postavenie utečenca štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva, ak po tom, ako im bolo priznané postavenie utečenca, dotknutý členský štát preukázal, že:

- a) nemali mať postavenie utečenca alebo sú vylúčení z postavenia utečenca v súlade s článkom 12;
- b) skresľovanie alebo neuvedenie skutočností vrátane použitia falošných dokladov z ich strany bolo rozhodujúce pre priznanie postavenia utečenca.

4. Členské štáty môžu zrušiť, ukončiť alebo odmietnuť obnoviť postavenie priznané utečencovi vládnym, administratívnym, súdnym alebo kvázi súdnym orgánom, keď:

- a) existujú primerané dôvody pre to, aby bol považovaný za nebezpečenstvo pre bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomný [v ktorom sa nachádza – *neoficiálny preklad*];
- b) po tom, ako bol odsúdený právoplatným rozsudkom za obzvlášť nebezpečný trestný čin [obzvlášť závažný trestný čin – *neoficiálny preklad*], predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť tohto členského štátu.

5. V situáciách opísaných v odseku 4 môžu členské štáty rozhodnúť o nepriznaní postavenia utečencovi, ak takéto rozhodnutie ešte nebolo prijaté.

6. Osoby, na ktoré sa uplatňujú odseky 4 alebo 5, sú oprávnené na práva uvedené v článkoch 3, 4, 16, 22, 31, 32 a 33 Ženevského dohovoru alebo na podobné práva, ak sa nachádzajú v danom členskom štáte.“

- 9 Kapitola V smernice 2011/95, nazvaná „Predpoklady na poskytnutie doplnkovej ochrany“, obsahuje najmä jej článok 15, nazvaný „Vážne bezprávie“, ktorý stanovuje:

„Vážne bezprávie pozostáva:

- a) z trestu smrti alebo popravy, alebo
- b) z mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo potrestania žiadateľa v krajine pôvodu, alebo
- c) z vážneho a individuálneho ohrozenia života občana alebo osoby z dôvodu všeobecného násillia v situáciách medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.“

- 10 Článok 16 tejto smernice uvádza:

„1. Štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva prestanú byť oprávnení na doplnkovú ochranu, ak prestali existovať okolnosti, ktoré viedli na priznanie doplnkovej ochrany alebo sa zmenili do takej miery, že ochranu už nepožadujú.

2. Pri uplatňovaní odseku 1 členské štáty zohľadňujú, či zmena okolností je takého závažného a trvalého charakteru, že osoba oprávnená na doplnkovú ochranu už nečelí reálnemu riziku vážneho bezprávia.

3. Odsek 1 sa nevzťahuje na osobu s postavením doplnkovej ochrany, ktorá môže uviesť závažné dôvody vyplývajúce z predchádzajúceho vážneho bezprávia pre odmietnutie ochrany štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, alebo štátu svojho predchádzajúceho pobytu v prípade osoby bez štátnej príslušnosti.“

- 11 Podľa znenia článku 18 uvedenej smernice:

„Členské štáty priznajú doplnkovú ochranu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva oprávneným na doplnkovú ochranu v súlade s kapitolami II a V.“

- 12 Článok 19 tejto smernice s názvom „Zrušenie, ukončenie alebo odmietnutie obnovenia doplnkovej ochrany“ stanovuje:

„1. Pokiaľ ide o žiadosti o medzinárodnú ochranu podané po nadobudnutí účinnosti smernice 2004/83/ES, členské štáty zrušia, ukončia alebo odmietnu obnoviť doplnkovú ochranu štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva priznanú vládny, správny, súdny alebo kvázi súdny orgánom, ak tieto osoby prestali byť oprávnené na doplnkovú ochranu v súlade s článkom 16.

2. Členské štáty môžu zrušiť, ukončiť alebo odmietnuť obnoviť doplnkovú ochranu štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva priznanú vládny, správny, súdny alebo kvázi súdny orgánom, ak po tom, ako im bola priznaná doplnková ochrana, mali byť vylúčení z oprávnenia na doplnkovú ochranu v súlade s článkom 17 ods. 3.

3. Členské štáty zrušia, ukončia alebo odmietnu obnoviť doplnkovú ochranu štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva, ak:

- a) po priznaní doplnkovej ochrany mali byť vylúčení alebo sú vylúčení z oprávnenia na doplnkovú ochranu v súlade s článkom 17 ods. 1 a 2;
- b) skresľovanie alebo neuvedenie skutočností vrátane použitia falošných dokladov z ich strany bolo rozhodujúce pre priznanie doplnkovej ochrany.

4. Bez toho, aby bola dotknutá povinnosť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva v súlade s článkom 4 ods. 1 odhaliť všetky významné skutočnosti a poskytnúť všetku príslušnú dokumentáciu, ktorú má k dispozícii, členský štát, ktorý priznal doplnkovú ochranu, preukáže na individuálnom základe, že dotknutá osoba prestala byť oprávnená alebo nie je oprávnená na doplnkovú ochranu v súlade s odsekmi 1, 2 a 3 tohto článku.“

Smernica 2003/109

- 13 Smernica Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. ES L 16, 2003, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272), zmenená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2011/51/EÚ z 11. mája 2011 (Ú. v. EÚ L 132, 2011, s. 1) (ďalej len „smernica 2003/109“), vo svojom článku 4 ods. 1a stanovuje:

„Členské štáty neudelia právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom na základe medzinárodnej ochrany v prípade zrušenia, ukončenia alebo odmietnutia obnoviť medzinárodnú ochranu v súlade s článkom 14 ods. 3 alebo článkom 19 ods. 3 smernice 2004/83/ES.“

- 14 Článok 9 ods. 3a smernice 2003/109, ktorý bol vložený smernicou 2011/51, stanovuje:

„Členské štáty môžu odňať právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v prípade zrušenia, ukončenia alebo odmietnutia obnoviť medzinárodnú ochranu v súlade s článkom 14 ods. 3 alebo článkom 19 ods. 3 smernice 2004/83/ES, ak bolo toto postavenie osoby s dlhodobým pobytom získané na základe medzinárodnej ochrany.“

Rakúske právo

15 § 8 Bundesgesetz über die Gewährung von Asyl (spolkový zákon o udeľovaní azylu) v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „AsylG 2005“) stanovuje:

„1. Doplnková ochrana musí byť priznaná cudzincovi,

(1) ktorý v Rakúsku podal žiadosť o medzinárodnú ochranu, ak bola táto žiadosť zamietnutá v súvislosti s priznaním postavenia osoby oprávnenej na azyl, alebo

(2) ktorému bol azyl zrušený, ak by vrátenie, odsun z dôvodu nelegálneho vstupu na územie alebo vyhodenie cudzinca do jeho krajiny pôvodu znamenalo skutočné nebezpečenstvo porušenia článku 2 [Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950], článku 3 [tohto dohovoru] alebo Protokolu č. 6 alebo 13 k [uvedenému dohovoru] alebo by to pre neho ako civilnú osobu malo za následok vážne ohrozenie života alebo jeho osoby z dôvodu všeobecného násillia v situáciách medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

...

6. Ak nie je možné určiť krajinu pôvodu žiadateľa o azyl, je potrebné zamietnuť žiadosť o medzinárodnú ochranu s ohľadom na poskytnutie doplnkovej ochrany. V tomto prípade je potrebné vydať rozhodnutie o návrate, ak to nie je neprípustné podľa § 9 ods. 1 a 2 [zákona o konaní pred Spolkovým úradom pre migráciu a azyl].

...“

16 § 9 AsylG 2005 stanovuje:

„1. Cudzincovi je rozhodnutím *ex offio* zrušená doplnková ochrana, ak

(1) podmienky pre priznanie doplnkovej ochrany (§ 8 ods. 1) nie sú alebo už nie sú splnené;

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

17 Pán Bilali, ktorý sa prezentuje ako osoba bez štátnej príslušnosti, podal 27. októbra 2009 v Rakúsku žiadosť o medzinárodnú ochranu. Bundesasylamt (Spolkový azylový úrad, Rakúsko) túto žiadosť 15. marca 2010 zamietol. Asylgerichtshof (Azylový súd, Rakúsko) 8. apríla 2010 vyhovel sťažnosti podanej proti tomuto rozhodnutiu o zamietnutí a vec vrátil úradu na opätovné preskúmanie.

18 Spolkový azylový úrad rozhodnutím z 27. októbra 2010 zamietol žiadosť o azyl pána Bilaliho, pričom mu priznal doplnkovú ochranu a uviedol, že totožnosť pána Bilaliho nebola preukázaná a že je pravdepodobne alžírskym štátnym príslušníkom. Doplnková ochrana mu bola priznaná z toho dôvodu, že v dôsledku vysokej nezamestnanosti, nedostatočnej infraštruktúry a pretrvávajúcej neistoty v Alžírsku by mohol byť pán Bilali v prípade návratu do tejto krajiny vystavený neľudskému zaobchádzaniu v zmysle článku 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“).

19 Pán Bilali podal na Asylgerichtshof (Azylový súd) sťažnosť proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho žiadosti o azyl. Rozhodnutie týkajúce sa priznania doplnkovej ochrany nadobudlo právoplatnosť.

- 20 Rozsudkom zo 16. júla 2012 Asylgerichtshof (Azylový súd) zrušil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o azyl navrhovateľa, pričom najmä uviedol, že pokiaľ ide o jeho štátnu príslušnosť, rozhodnutie obsahovalo iba domnienky.
- 21 Spolkový azylový úrad rozhodnutím z 24. októbra 2012 opäť zamietol žiadosť o azyl podanú pánom Bilalim. Navyše doplnková ochrana, ktorá mu bola priznaná 27. októbra 2010, bola zrušená *ex officio* a takisto bolo zrušené povolenie na pobyt na dobu určitú, ktoré mu bolo udelené na základe tejto ochrany. Tento úrad tiež zamietol žiadosť o priznanie doplnkovej ochrany, keďže pán Bilali je marocký štátny príslušník, a prijal rozhodnutie o jeho návrate, v ktorom je ako cieľová krajina uvedené Maroko.
- 22 Spolkový azylový úrad konštatoval, že predpoklady na priznanie doplnkovej ochrany neboli nikdy splnené. Z odpovede poskytnutej informačnou službou o krajinách pôvodu vyplýva, že predpoklad, že krajinou pôvodu pána Bilaliho je Alžírsko, bol nesprávny, a že pán Bilali má ako marockú, tak aj mauritánsku štátnu príslušnosť.
- 23 Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Rakúsko) rozsudkom z 21. januára 2016 čiastočne zamietol sťažnosť pána Bilaliho proti rozhodnutiu z 24. októbra 2012 predovšetkým v rozsahu, v akom sa týkala ustanovení tohto rozhodnutia, ktorými bola sťažovateľovi zrušená doplnková ochrana. Zrušil však ustanovenia uvedeného rozhodnutia nariaďujúce návrat sťažovateľa do Maroka.
- 24 Pokiaľ ide konkrétne o štátnu príslušnosť pána Bilaliho, Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) konštatoval, že pán Bilali má dvojité štátnu príslušnosť, marockú a mauritánsku, a opakovane uviedol, že jeho rodina pochádza z Maroka. Doplnková ochrana mu bola pritom priznaná s prihliadnutím na skutočnosť, že pochádza z Alžírsku, takže podľa tohto súdu je správne, že mu toto postavenie bolo v súlade § 9 ods. 1 AsylG 2005 v spojení s § 8 ods. 1 tohto zákona zrušené. Tento súd tiež konštatoval, že zrušenie povolenia na pobyt na dobu určitú vyplýva zo zrušenia doplnkovej ochrany. Rovnako sa domnieval, že sa nepreukázalo, že pán Bilali by bol v Maroku vystavený takému ohrozeniu svojho života alebo osoby, že by jeho návrat bol v rozpore s článkom 3 EDĽP.
- 25 Pán Bilali podal proti tomuto rozsudku opravný prostriedok *Revision* na vnútroštátny súd.
- 26 Tento súd najprv poukazuje na to, že doplnková ochrana bola pánovi Bilalimu priznaná rozhodnutím Spolkového azylového úradu z 27. októbra 2010 z toho dôvodu, že je alžírskym štátnym príslušníkom. Spresňuje, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, avšak tento úrad rozhodnutím z 24. októbra 2012 zrušil pánovi Bilalimu doplnkovú ochranu, a to z faktických dôvodov, ktoré vyšli najavo pri šetrení vedenom po tom, čo mu bola táto ochrana priznaná. Podľa vnútroštátneho súdu nič nenasvedčuje tomu, že omeškanie pri zhromažďovaní informácií bolo možné pripísať pánovi Bilalimu. Naopak, pán Bilali viackrát poukázal na to, že nemá alžírске štátne občianstvo, ale je osobou bez štátneho občianstva. Vnútroštátny súd ďalej poukazuje na to, že z rozsudku, proti ktorému bol k nemu podaný opravný prostriedok, nevyplýva, že „právne relevantné okolnosti“ sa od priznania doplnkovej ochrany pánovi Bilalimu zmenili.
- 27 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) vychádzal z § 9 ods. 1 bodu 1 AsylG 2005, podľa ktorého treba doplnkovú ochranu priznanú cudzincovi *ex officio* zrušiť, ak podmienky pre jej priznanie neboli alebo už nie sú splnené. Podľa vnútroštátneho súdu sa na vec, ktorú prejednáva, vzťahuje prvá alternatíva uvedená v tomto ustanovení, a to tá, že predpoklady na priznanie doplnkovej ochrany neboli ku dňu rozhodnutia o priznaní splnené. Tento súd poukazuje na to, že pokiaľ má príslušný orgán v úmysle túto ochranu zrušiť *ex officio* na základe tejto prvej alternatívy, toto ustanovenie nerozlišuje podľa toho, či predpoklady na priznanie tejto ochrany neboli splnené, pretože žiadateľ nebol spôsobilý byť chránený, alebo preto, že ochranu nepotreboval. Uvedené ustanovenie neobsahuje obmedzenie v tom zmysle, že k prelomeniu právoplatnosti rozhodnutia o priznaní ochrany môže dôjsť iba vtedy, ak táto ochrana bola získaná podvodne. Do pôsobnosti tohto ustanovenia tak spadá aj jednoduché pochybenie orgánov.

- 28 Uvedený súd však poukazuje aj na to, že článok 19 ods. 3 písm. b) smernice 2011/95 nezahŕňa prípad zrušenia doplnkovej ochrany iba z toho dôvodu, že orgány získali nové informácie. Z toho by mohlo vyplývať, že doplnkovú ochranu nemožno zrušiť v prípade nezmenených skutkových okolností napriek pochybeniu orgánu, pokiaľ ide o existenciu niektorej zo skutočností odôvodňujúcich priznanie ochrany, ak oprávnená osoba nenesie zodpovednosť za žiadne z konaní uvedených v tomto ustanovení.
- 29 Ten istý súd však konštatuje, že článok 19 ods. 1 smernice 2011/95 stanovuje, že členské štáty zrušia, ukončia alebo odmietnu obnoviť doplnkovú ochranu, ak dotknutá osoba prestala byť oprávnená na doplnkovú ochranu v súlade s článkom 16 uvedenej smernice, to znamená, ak prestanú existovať okolnosti, ktoré viedli k priznaniu tejto ochrany. Podľa vnútroštátneho súdu môže byť takéto znenie vykladané v tom zmysle, že ide o okolnosti známe pri priznaní ochrany, takže aj zmena stavu vedomostí príslušných orgánov by mala za následok stratu doplnkovej ochrany.
- 30 Za týchto podmienok Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Bránia ustanovenia práva Únie, najmä článok 19 ods. 3 smernice 2011/95, vnútroštátnemu ustanoveniu členského štátu týkajúceho sa možnosti zrušenia doplnkovej ochrany, podľa ktorého môže byť o zrušení doplnkovej ochrany rozhodnuté bez toho, aby sa samotné skutkové okolnosti odôvodňujúce jej priznanie zmenili, ale zmenil sa iba stav vedomostí orgánov o týchto skutkových okolnostiach, a pritom ani skresľovanie a ani neuvedenie skutočností zo strany príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva neboli rozhodujúce pre priznanie doplnkovej ochrany?“

O prejudiciálnej otázke

- 31 Vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či sa má článok 19 smernice 2011/95 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát zrušil doplnkovú ochranu, pokiaľ ju priznal, hoci neboli splnené predpoklady na jej priznanie, na základe skutočností, ktoré sa následne ukázali byť nesprávne, a hoci dotknutej osobe nemožno vytknúť, že uvedený členský štát pri tejto príležitosti uviedla do omylu.
- 32 Na úvod treba poznamenať, že rozhodnutie o zrušení doplnkovej ochrany bolo vo veci samej prijaté 24. októbra 2012, zatiaľ čo lehota na prebratie článku 19 tejto smernice bola podľa článku 39 smernice 2011/95 stanovená na 21. decembra 2013.
- 33 Na základe ustálenej judikatúry Súdného dvora však pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom platí prezumpcia relevantnosti. V súlade s tým môže Súdny dvor odmietnuť rozhodnúť o návrhu na začatie prejudiciálneho konania predloženom vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi okolnosťami potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok z 28. marca 2019, Idi, C-101/18, EU:C:2019:267, bod 28 a citovaná judikatúra).
- 34 V prejednávanej veci však vnútroštátny súd rozhoduje o opravnom prostriedku *Revision* podanom proti rozsudku Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) z 21. januára 2016, ktorým bola zamietnutá sťažnosť podaná proti rozhodnutiu o zrušení doplnkovej ochrany z 24. októbra 2012. Za týchto podmienok nie je zjavné, že výklad článku 19 smernice 2011/95 nemá žiadnu súvislosť so sporom, ktorý prejednáva vnútroštátny súd.
- 35 Po tomto spresnení treba v prvom rade zdôrazniť, že smernica 2011/95 bola prijatá predovšetkým na základe článku 78 ods. 2 písm. b) ZFEÚ a jej cieľom je okrem iného zaviesť jednotný systém doplnkovej ochrany (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 88). Z odôvodnenia 12 uvedenej smernice navyše vyplýva, že jedným z jej cieľov je zaistiť, aby

- členské štáty uplatňovali spoločné kritériá na identifikáciu osôb, ktoré skutočne potrebujú medzinárodnú ochranu [rozsudky z 13. septembra 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, bod 37, ako aj zo 14. mája 2019, M a i. (Zrušenie postavenia utečenca), C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403, bod 79].
- 36 V tejto súvislosti z článku 18 smernice 2011/95 v spojení s vymedzením pojmu „osoba oprávnená na doplnkovú ochranu“ nachádzajúceho sa v jej článku 2 písm. f) a pojmu „doplnková ochrana“ nachádzajúceho sa v jej článku 2 písm. g) vyplýva, že doplnková ochrana uvedená v tejto smernici sa v zásade musí priznať každému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva, ktorí by v prípade návratu do svojej krajiny pôvodu alebo krajiny doterajšieho pobytu čelili reálnemu riziku utrpenia vážneho bezprávia v zmysle článku 15 uvedenej smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, bod 47).
- 37 Naopak, smernica 2011/95 nestanovuje priznanie postavenia osoby s doplnkovou ochranou iným štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobám bez štátnej príslušnosti, ako sú uvedení v predchádzajúcom bode tohto rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, bod 48).
- 38 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania pritom vyplýva, že príslušný rakúsky orgán, ktorý posudzoval žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú navrhovateľom vo veci samej, pri určovaní jeho údajnej štátnej príslušnosti pochybil. Z tohto návrhu tiež vyplýva, že dotknutá osoba nikdy nečelila, v prípade návratu do svojej krajiny pôvodu alebo krajiny doterajšieho pobytu, reálnemu riziku utrpenia vážneho bezprávia v zmysle článku 15 uvedenej smernice.
- 39 Okrem toho, hoci článok 3 uvedenej smernice umožňuje členským štátom zaviesť alebo zachovať priaznivejšie kritériá pre priznanie doplnkovej ochrany, vnútroštátny súd sa o žiadnej takej vnútroštátnej právnej úprave nezmieňuje.
- 40 Článok 19 smernice 2011/95 upravuje prípady, v ktorých členské štáty môžu alebo musia zrušiť, ukončiť alebo odmietnuť obnoviť doplnkovú ochranu.
- 41 V tomto kontexte treba v druhom rade uviesť, ako to naznačuje vnútroštátny súd, že článok 19 ods. 3 písm. b) tejto smernice počíta so stratou doplnkovej ochrany iba vtedy, ak skresľovanie alebo neuvedenie skutočností zo strany dotknutej osoby bolo rozhodujúce pre priznanie doplnkovej ochrany. Okrem toho žiadne iné ustanovenie uvedenej smernice výslovne neupravuje, že uvedená ochrana musí alebo môže byť zrušená, ak, ako v prípade vo veci samej, bolo dotknuté rozhodnutie o priznaní doplnkovej ochrany prijaté na základe chybných skutočností, bez skresľovania alebo neuvedenia skutočností zo strany dotknutej osoby.
- 42 V treťom rade však treba konštatovať, že článok 19 smernice 2011/95 výslovne ani nevylučuje, že o doplnkovú ochranu možno prísť, ak hostiteľský členský štát zistí, že túto ochranu priznal na základe nesprávnych údajov, ktoré nemožno pripísať dotknutej osobe.
- 43 Treba preto preskúmať, či s prihliadnutím na účel a všeobecnú štruktúru smernice 2011/95 sa na takú situáciu vzťahuje niektorá z iných príčin straty doplnkovej ochrany, ako sú vymenované v článku 19 smernice 2011/95.
- 44 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že Súdny dvor už rozhodol, že by bolo v rozpore so všeobecnou štruktúrou a cieľmi smernice 2011/95, aby boli postavenia, ktoré upravuje, priznané štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sa nachádzajú v situáciách, ktoré vôbec nesúvisia s logickým zmyslom medzinárodnej ochrany (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. decembra 2014, M'Bodj, C-542/13, EU:C:2014:2452, bod 44). Situácia osoby, ktorá získala doplnkovú ochranu na základe nesprávnych údajov bez toho, aby niekedy spĺňala predpoklady na jej získanie, pritom vôbec nesúvisí s logickým zmyslom medzinárodnej ochrany.

- 45 Strata doplnkovej ochrany za takých okolností je preto v súlade s účelom a všeobecnou štruktúrou smernice 2011/95, a predovšetkým s jej článkom 18, ktorý upravuje, že doplnková ochrana sa prizná iba osobám, ktoré spĺňajú uvedené predpoklady. Ak dotknutý členský štát nemohol túto ochranu legálne priznať, musí byť o to viac povinný ju zrušiť, ak sa zistí, že pochybil (pozri analogicky rozsudok z 24. júna 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, bod 49).
- 46 Po druhé treba zdôrazniť, že článok 19 ods. 1 smernice 2011/95 stanovuje, pokiaľ ide o žiadosti o medzinárodnú ochranu, podané, ako vo veci samej, po nadobudnutí účinnosti smernice 2004/83/ES, že členské štáty zrušia, ukončia alebo odmietnu obnoviť doplnkovú ochranu, ak štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva prestali byť oprávnené na doplnkovú ochranu v súlade s článkom 16 smernice 2011/95.
- 47 V súlade s týmto článkom 16 ods. 1 štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva v zásade prestanú byť oprávnení na doplnkovú ochranu, ak prestali existovať okolnosti, ktoré viedli k priznaniu doplnkovej ochrany alebo sa zmenili do takej miery, že ochranu už nepotrebujú. Podľa odseku 2 uvedeného článku musí byť taká zmena okolností takého závažného a trvalého charakteru, že osoba oprávnená na doplnkovú ochranu už nečelí reálnemu riziku vážneho bezprávia v zmysle článku 15 uvedenej smernice.
- 48 Zo samotného znenia článku 19 ods. 1 smernice 2011/95 tak vyplýva, že existuje príčinná súvislosť medzi zmenou okolností v zmysle článku 16 tejto smernice a nemožnosťou dotknutej osoby zachovať si doplnkovú ochranu, pretože jej pôvodná obava vážneho bezprávia v zmysle článku 15 uvedenej smernice sa už nezdá byť opodstatnená (pozri analogicky rozsudok z 2. marca 2010, Salahadin Abdulla a i., C-175/08, C-176/08, C-178/08 a C-179/08, EU:C:2010:105, bod 66).
- 49 Hoci podobná zmena spravidla vyplýva zo zmeny skutkových okolností v tretej krajine, pričom táto zmena odstráni dôvody pre priznanie doplnkovej ochrany, faktom zostáva, že článok 16 smernice 2011/95 jednak výslovne nestanovuje, že jeho pôsobnosť je obmedzená na takýto prípad, a jednak že zmena stavu vedomostí hostiteľského členského štátu o osobnej situácii dotknutej osoby môže takisto viesť k tomu, že pôvodná obava, že táto osoba bude čeliť vážnemu bezpráviu v zmysle článku 15 uvedenej smernice, už nie je s prihliadnutím na nové informácie, ktoré má uvedený členský štát k dispozícii, opodstatnená.
- 50 Je to tak však iba vtedy, pokiaľ nové informácie, ktoré má hostiteľský členský štát k dispozícii, znamenajú takú závažnú a trvalú zmenu jeho stavu vedomostí o tom, či žiadateľ spĺňa podmienky pre priznanie doplnkovej ochrany.
- 51 Zo znenia článku 16 v spojení s článkom 19 ods. 1 smernice 2011/95 s prihliadnutím na všeobecnú štruktúru a účel tejto smernice tak vyplýva, že ak má hostiteľský členský štát k dispozícii nové informácie, ktoré preukazujú, že na rozdiel od jeho pôvodného posúdenia situácie štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátnej príslušnosti, ktorej poskytol doplnkovú ochranu na základe nesprávnych skutočností, táto osoba nikdy nečelila riziku vážneho bezprávia v zmysle článku 15 tejto smernice, musí z toho tento členský štát vyvodiť, že okolnosti, ktoré viedli k priznaniu doplnkovej ochrany, sa zmenili natolko, že zachovanie tohto postavenia už nie je odôvodnené.
- 52 V tejto súvislosti okolnosť, že pochybenie, ktorého sa dopustil hostiteľský členský štát pri takomto priznaní ochrany, nemožno pripísať dotknutej osobe, nemôže zmeniť konštatovanie, že táto osoba v skutočnosti nikdy nebola „osobou oprávnenou na doplnkovú ochranu“ v zmysle článku 2 písm. f) smernice 2011/95 a nikdy teda nespĺňala predpoklady odôvodňujúce priznanie doplnkovej ochrany v zmysle článku 2 písm. g) uvedenej smernice.
- 53 Vo štvrtom rade treba zdôrazniť, že takýto výklad je podporený výkladom smernice 2011/95 z hľadiska Ženevského dohovoru.

- 54 V tejto súvislosti z článku 78 ods. 1 ZFEÚ vyplýva, že spoločná politika, ktorú Únia vyvíja v oblasti azylu, doplnkovej ochrany a dočasnej ochrany musí byť v súlade so Ženevským dohovorom (rozsudok z 13. septembra 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, bod 37). Navyše z odôvodnenia 3 smernice 2011/95 vyplýva, že normotvorca Únie, inšpirovaný závermi Európskej rady v Tampere, chcel dosiahnuť to, aby režim európskeho azylu, ktorý táto smernica pomáha definovať, bol založený na integrálnom a globálnom uplatňovaní Ženevského dohovoru (rozsudok z 1. marca 2016, Alo a Osso, C-443/14 a C-444/14, EU:C:2016:127, bod 30).
- 55 Tieto odôvodnenia sú v zásade relevantné, len pokiaľ ide o podmienky priznania postavenia utečenca, ako aj o obsah tohto postavenia, a to vzhľadom na to, že režim upravený Ženevským dohovorom sa uplatňuje len na utečencov, a nie na osoby s doplnkovou ochranou. Odôvodnenia 8, 9 a 39 smernice 2011/95 však uvádzajú, že normotvorca Únie chcel v reakcii na výzvu štokholmského programu zaviesť jednotné postavenie v prospech všetkých osôb s postavením medzinárodnej ochrany a že v dôsledku toho sa rozhodol priznať osobám s doplnkovou ochranou tie isté práva a výhody, ako sú tie, ktoré majú utečenci, s výhradou nevyhnutných a objektívne odôvodnených výnimiek (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. marca 2016, Alo a Osso, C-443/14 a C-444/14, EU:C:2016:127, bod 31, ako aj 32).
- 56 Okrem toho treba uviesť, že normotvorca Únie sa pri vymedzení dôvodov straty doplnkovej ochrany inšpiroval právnymi predpismi uplatniteľnými na utečencov. Znenie a štruktúra článku 19 smernice 2011/95 týkajúceho sa straty doplnkovej ochrany sú totiž podobné zneniu a štruktúre článku 14 tejto smernice týkajúceho sa straty postavenia utečenca, ktorý sa zase inšpiroval článkom 1 časti C Ženevského dohovoru.
- 57 Z toho vyplýva, že požiadavky vyplývajúce zo Ženevského dohovoru sa pri výklade článku 19 smernice 2011/95 musia zohľadniť. V tomto rámci majú dokumenty vydané Úradom vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (UNHCR) osobitnú relevantnosť vzhľadom na úlohu zverenú UNHCR Ženevským dohovorom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. mája 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, bod 44).
- 58 Hoci žiadne ustanovenie uvedeného dohovoru výslovne neupravuje stratu postavenia utečenca, ak sa následne ukáže, že toto postavenie nemalo byť nikdy priznané, UNHCR sa však domnieva, že v takom prípade musí byť rozhodnutie o priznaní postavenia utečenca v zásade zrušené [*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* (Príručka postupov a kritérií, ktoré sa majú uplatňovať pri určovaní postavenia utečenca z hľadiska Dohovoru z roku 1951 a Protokolu z roku 1967 o právnom postavení utečencov), 1992, bod 117].
- 59 V piatom rade treba dodať, že strata doplnkovej ochrany podľa článku 19 ods. 1 smernice 2011/95 neznamená zaujatie stanoviska k odlišnej otázke, či dotknutá osoba stráca akékoľvek právo na pobyt v predmetnom členskom štáte a môže byť vyhostená do krajiny svojho pôvodu (pozri analogicky rozsudok z 9. novembra 2010, B a D, C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661, bod 110).
- 60 V tejto súvislosti treba predovšetkým jednak poznamenať, že na rozdiel od straty doplnkovej ochrany podľa článku 19 ods. 3 písm. b) smernice 2011/95 strata tohto postavenia podľa článku 19 ods. 1 tejto smernice nepatrí medzi prípady, v ktorých členské štáty musia v súlade s článkom 4 ods. 1a smernice 2003/109 odmietnuť udeliť osobám požívajúcim medzinárodnú ochranu právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom, ani medzi prípady, v ktorých členské štáty môžu podľa článku 9 ods. 3a smernice 2003/109 uvedeným osobám odňať právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom.
- 61 Z článku 2 písm. h) *in fine* smernice 2011/95 jednak vyplýva, že smernica nebráni tomu, aby osoba požiadala o ochranu v rámci „inéno druhu ochrany“, ktorý nepatrí do jej pôsobnosti. Táto smernica tak pripúšťa, že hostiteľské členské štáty môžu podľa svojho vnútroštátneho práva priznať vnútroštátnu ochranu, z ktorej vyplývajú práva umožňujúce osobám, ktoré nemajú postavenie osôb oprávnených na

doplňkovú ochranu, zdržiavať sa na území dotknutého členského štátu. Priznanie takého postavenia vnútroštátnej ochrany členským štátom nepatrí do jej pôsobnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. novembra 2010, B a D, C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661, body 116 až 118).

- 62 Treba ešte dodať, že pri posúdení, ktoré treba vykonať v rámci postupov uvedených v bodoch 60 a 61 tohto rozsudku, musí dotknutý členský štát dodržať predovšetkým základné právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života dotknutej osoby, ktoré je zaručené, v ich príslušných oblastiach pôsobnosti, článkom 7 Charty základných práv Európskej únie a článkom 8 EDĽP.
- 63 V tejto súvislosti je relevantná okolnosť, že na rozdiel od prípadu uvedeného v článku 19 ods. 3 smernice 2011/95 osoba, ktorej bola doplnková ochrana zrušená na základe článku 19 ods. 1 tejto smernice v spojení s jej článkom 16, pri priznaní tejto ochrany vedome neuviedla príslušný vnútroštátny orgán do omylu.
- 64 Okrem toho z bodov 60 a 63 tohto rozsudku vyplýva, že výklad článku 19 ods. 1 smernice 2011/95 v spojení s jej článkom 16, ktorý je uvedený v bode 51 tohto rozsudku, nenarušuje potrebný účinok článku 19 ods. 3 písm. b) smernice 2011/95.
- 65 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že na položenú otázku treba odpovedať tak, že článok 19 ods. 1 smernice 2011/95 v spojení s jej článkom 16 sa má vykladať v tom zmysle, že členský štát musí zrušiť doplnkovú ochranu, pokiaľ ju priznal, hoci neboli splnené predpoklady na jej priznanie, na základe skutočností, ktoré sa následne ukázali byť nesprávne, a hoci dotknutej osobe nemožno vytýkať, že uvedený členský štát pri tejto príležitosti uviedla do omylu.

O trovách

- 66 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

Článok 19 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany v spojení s jej článkom 16 sa má vykladať v tom zmysle, že členský štát musí zrušiť doplnkovú ochranu, pokiaľ ju priznal, hoci neboli splnené predpoklady na jej priznanie, na základe skutočností, ktoré sa následne ukázali byť nesprávne, a hoci dotknutej osobe nemožno vytýkať, že uvedený členský štát pri tejto príležitosti uviedla do omylu.

Podpisy